

spoordijk naar Westervoort. Het aantal eieren is 5 à 6. Deze eitjes zijn groenachtig blauw met roode stipjes gespikkeld, ook wel eens geelachtig van kleur.

Dat deze vogel veel plast en baadt, behoef ik u wel niet te zeggen. Welk vogeltje is niet kraakzindelijk. Menschdom, spiegelt u eraan.

Nu rest mij nog van dezen vogel te vermelden, dat hij het voedsel, hetwelk zijn maag niet verdraagt of kan verwerken, uitbraakt. Het Gekraagde Roodstaartje doet dit eveneens. Het is vermakelijk te zien welke „mooie“ gezichten hierbij worden getrokken. Steeds heb ik mij er over verbaasd, dat een balletje (ovaal van vorm), ter grootte van eene bruine boon, door het keeltje kan en toch heb ik zulks moeten constateeren.

Ik geloof, dat ik er ben. De punten dezer bijdrage zijn alle aangestipt. Eventueel ben ik gaarne bereid u nader in te lichten. Wederom meen ik zulks reeds te hebben voorkomen.

Zijt u van onze excursie daarnet niet veel wijzer geworden, omdat u het echtpaar Roodborst Tapuit slechts even te zien kreeg, welnu, thans hebt u deze excursie kunnen maken gezellig vertoefende in uwe huiskamer.

Welk eene bron van studie en genot, niet waar, biedt mijne kleine vogelinrichting voor den bewonderaar der heerlijke schepping.

Arnhem, 17 April 1909.

T. E. BOUMA.

Bij 't nazien der proef van dit artikel ('t is nu inmiddels 23 November 1909 geworden), haast ik mij u mijne verdere Ornithologische waarnemingen betreffende de Roodborst Tapuiten mede te deelen, teneinde het voorrecht te smaken u *nu* reeds te kunnen bewijzen, dat de Roodborst Tapuiten hier zeer zeker *wel* twee maal broeden.

Ongeveer half Augustus van dit jaar zag ik tot mijne groote vreugde bij een vogelliefhebber hier ter stede een jong paartje Roodborst Tapuiten, dat nagenoeg reeds op kleur was en ± tien weken oud, ergo *eerste* broed.

Mijn vermoeden berustte dus op goede grondslagen.

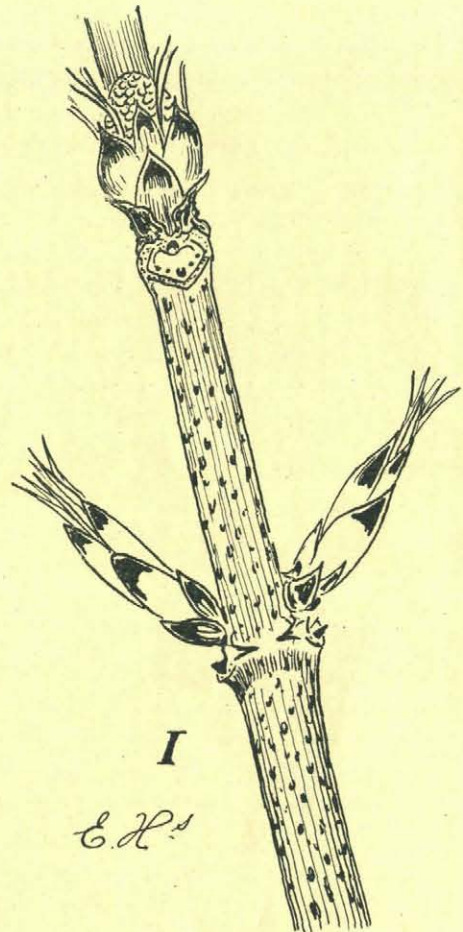
T R O S V L I E R.

Verleden jaar in Februari ontving ik een paar takjes van een boom, met verzoek te zeggen wat het er voor een was. De zendster schreef er bij: geen vlier, want hij bloeit veel eerder en anders.

Toch leken ze mij wel vliertakken te zijn, te oordeelen naar de schorsmondjes (de lenticellen),

maar de knoppen waren weer niet zoo los als bij vlier; het eenige middel om spoedig zekerheid te krijgen was ze te trekken, en ze gingen met zoo veel andere in de groote vaas, die elk jaar in Maart bij mij op tafel vol bottende boomknoppen staat.

De takjes in kwestie liepen snel uit, vlugger dan de meeste andere; begin Maart had ik al duidelijk bloemtrossen, en die vertoonden iets bijzonders.

Onder elken bleekgroenen bloemtros, boven aan de bloeistengels, en later toen de bladeren opschoten ook onder elk bladpaar zaten rechts en links of voor en achter twee helderroode knoppen als dikke bakerspelden; bij het uitspreiden van den bloeitros vertoonde bijna elk steeltje zulke roode puntjes; de knopjes begonnen te glimmen, en als de zon ze bescheen, glinsterde er duidelijk een sapdruppeltje op, dat zoet smaakte; honig dus; en dat op zoo'n vreemde plaats.

Eerst kon ik die buitenbloemsche honigmachientjes niet thuisbrengen; maar hoe verder de takken uitliepen, des te duidelijker kwamen de roode knopjes uit; ze groeiden blijkbaar mee, maar behielden hun vorm; het konden vervormde steunblaadjes zijn, te oordeelen althans naar de plaats waar ze ontstonden, en dit bleek inderdaad juist; want heel onder aan een tak vond ik één van de twee roode spelde

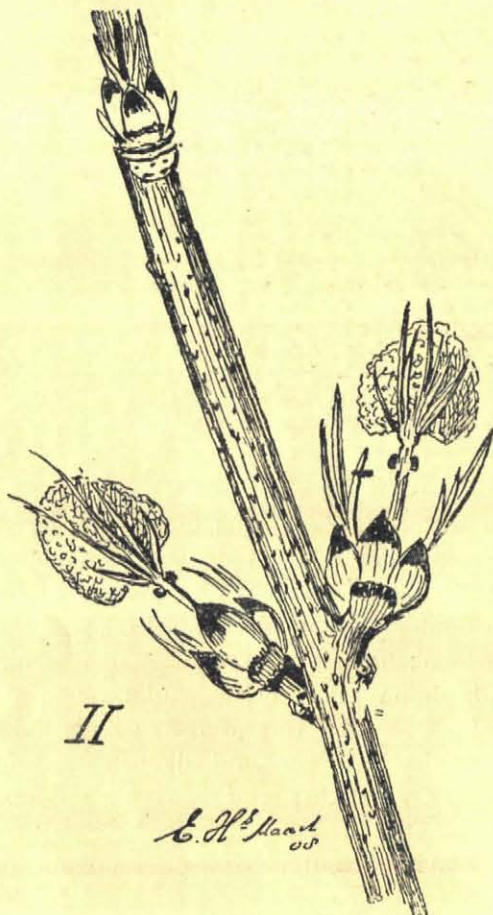

knoppen, half uitgegroeid tot een miniatuur vlierbladje, enkelvoudig, maar toch met een duidelijke neiging tot splitsing.

Een in den tuin uitlopende gewone vlier, ver- toonde ook iets dergelijks, maar lang niet zoo mooi en zoo duidelijk. Wel gaf die vlier een nieuwe aan- wijzing voor den waren aard van de vreemde roode honingpotjes. Onderaan bij een waterloot vond ik aan den voet van elk blad een paar steunblaadjes, die hooger op geleidelijk overgingen in bruine knopjes. Honing, of iets dat er op gelijk, zag ik er evenwel niet.

Al spoedig gingen de bloei van de uitlopende takken sterk gelijken op dien van de Zuid-Limburg- sche trosvlier of de koraalvlier, waaraan in de zomervacantie die schitterende massa's bessen hangen, zoo rood als bloedkoraal.

De geheele uitlopende tak was bijzonder mooi en lokte tot teekenen; vooral door de gitzwarte bladertoppen van de uiteengeschoven knopschubben, die onderaan bijna wit bleven; ook de bloemknoppen groeiden geheel uit tot rijke witte trossen, met een zachten aromatischen geur.

Eerst toen de bloemen zich openen, begonnen de honingknoppen donkerbruin te worden; ze vielen niet af, maar verdroogden, en als ik mij niet vergis, zijn de harde houtige spitsjes onder het litteken, die in fig. 1, hoewel onduidelijk, te zien zijn, de

overblijfsels van die in honingklieren veranderde steunblaadjes, natuurlijk van het vorig jaar.

Dat de steunblaadjes van een vlier honing kunnen afscheiden en tot zulke extra-florale honingpotjes worden, is geen op zich zelf staand verschijnsel;

iets overeenkomstigs hebben onze lezers allang op- gemerkt bij de Heggewikke, waar het steunblaadje bovendien mooi gekleurd is, en waar heel dikwijls een mier te betrappen is, die van de zoetigheid snoept. Ook bij Sneeuwbal lijkt het of honingbakjes uit steunblaadjes ontstaan, maar daar is het waar- schijnlijk juist omgekeerd. Van de vervorming van steunblaadjes tot doorns levert de valsche Acacia een heel bekend voorbeeld.

E. HEIMANS.

